

A monasteriorum, dignitatum, personarum, officiorum & beneficiorum ecclesiasticorum quorumcunque deinceps facta, nullae sint ipso iure, nullumque per illas ius cuiquam acquiratur, nec promoti, confirmati aut prouisi faciant fructus suos, sed ad illum restitutum, tanquam iniue ablata percipientes, teneantur. Statuentes insuper, quod dantes & recipientes, ipso facto sententiam excommunicationis incurrant, etiam si pontificali aut cardinalatus praefulgeant dignitate.

¶ De dispensationibus.

Martinus & c. Quoniam beneficia propter officia conceduntur, reputamus absurdum, ut qui beneficia obtinent, reculent aut negligant officium exercere: Nos igitur sacro approbante concilio omnes dispensationes a quibuscunque electis, confirmatis, seu prouisis ad ecclesias, monasteria, prioratus, conuentuales, decanatus, archidiaconatus & alia quaecunque beneficia, quibus certus ordo debitus est uel annexus, ne munus consecrationis episcopi siue benedictionem abbatis aut ceteros debitos aut annexos ordines suscipiant, praeter illas quae secundum formam constitutionis Bonifacii octaui, quae incipit, Cum ex eo factae sunt, reuocamus, statuentes ut qui de praesenti illos uel illa obtinent, infra sex menses a die publicationis huiusmodi constitutionis, nostrae, & qui in posterum obtinebunt, infra terminum iuris se faciant consecrari, aut benedici, seu ad alium debitum ordinem promoueri. Alioquin sint ipsis monasteria, ecclesiis, dignitatibus, personatibus, officiis & beneficiis pro ipso iure priuati, & alijs libere conferantur, aut prouideatur de illis ceteris constitutionibus circa hoc editis in suo robore duraturis.

¶ De decimis & alijs oneribus ecclesiasticis.

Martinus & c. Praecipimus & mandamus, iura quae prohibent inferioribus a papa decimas & alia onera ecclesiis & personis ecclesiasticis imponi, districtius obseruari. Per nos autem nullatenus imponantur generaliter super totum clerum, nisi ex magna & ardua causa & utilitate uniuersalem ecclesiam concernente, & de consilio & consensu & subscriptione fratrum nostrorum sanctae Romanae ecclesiae cardinalium, & praelatorum quorum consilium commode haberi poterit. Nec specialiter in aliquo regno uel prouincia, inconsultis praelatis ipsius regni uel prouinciae, & ipsis non consentientibus, uel eorum maiori parte, & eo casu per personas ecclesiasticas & autoritate apostolica duntaxat leuentur.

¶ De uita & honestate clericorum.

Martinus & c. Inter ceteros praelatorum & clericorum excessus hoc maxime inoleuit, quod spreta in uestibus forma ecclesiasticae honestatis, plurimi delectantur esse deformes, & cupiunt laicis conformari, quodque gerunt, habitu confitentur. Vnde praeter cetera quae circa uestes, tonsuram & habitus clericorum, tam in formis quam in coloribus, atque comam seu capillos, uitamque & honestatem clericorum iura statuunt, & quae nimium collapsa sunt tam in secularibus quam in regularibus, sacro approbante concilio innouamus, & praecipimus diligentius obseruari, illum specialiter ab usum (eodem approbante concilio) decernimus penitus abolendum, quod in quibusdam partibus nonnulli clerici & personae ecclesiasticae seculares & regulares, etiam quod magis execramur, praelati ecclesiarum, manicas ad cubitum pendentes, & longas cum magna sumptuosa superfluitate uestes, etiam fistas retro & in lateribus cum fodratibus ultra oram excedentibus etiam in fissuris deferunt, & cum talibus in ecclesijs cum supplicibus ac alijs uestibus ad cultum & officium ecclesiasticum ordinatis, etiam intra ecclesias ipsas, in quibus beneficiati existunt, non uerentur diuinis officijs interesse. Hanc uestium deformitatem in quibuscunque uerentur ecclesiasticis reprobamus, ac usum talium inhiibemus: contrarium autem facientes, ut trans